

ÜMİT OTAN - EGE'DEN

Lafı eveleyip, gevelemeden, direk soracağım: Mehmet Faraç, CHP'nin Parti Meclisi'ne yeniden seçilseydi, günlerdir ekranlardan ve internet sayfalarından izlediğimiz kavga yaşanacak mıydı? Benim yanıtlım, “hayır”. Palavra değil, elimde somut veriler var...

“İnanın, kişilerle ilgili bir sorunum yok. Gazetecilik etiği ile ilgili “meselem” var. İki yüzlülükle ilgili karın ağrım var... “Mış” gibi yapanlara isyanım var. Bugünden tezi yok, Parti Meclisi üyesi gazetecilerin derhal, sütunlarını, ekranlarını terk etmeleri gerekiyor. Cumhuriyet'te böyle bir alışkanlık vardı, bir ara “es” geçildi. Umarım yeniden gündeme gelir. Bu gazeteciler kendiliklerinden ayrılmazsa, iş akitleri feshedilmeli ve politik arenaya uğurlanmalı. Yoksa, hem Parti Meclisi üyesi, hem gazeteci, hem yazar, hem televizyoncu “gazetecilere” yeni bir sıfat arayıp, bulmak gerekiyor.”

Yukarıdaki satırlar, 24 Mayıs 2010 tarihini taşıyor. İnanmayan internette baksın, yerli yerinde duruyor.

Hızımı alamamışım ve 28 Mayıs 2010'da [“Gidişat Embedded”](#) başlığıyla medya etiğini yerle bir edenlere bir kez daha seslenmişim.

Aynen şöyle:

“Öncelikle tüm gazeteci örgütlerini, etik kurullarını bir açıklama yapmaya çağırıyorum. Bir gazeteci aynı zamanda aktif politikacı olabilir mi? Dostlar, CHP'nin Parti Meclisi'ne seçilen gazetecileri televizyonlarda izliyorum. Cüneyt Özdemir'in 5N1K'sına katılan Enver Aysever, büyük bir heyecanla parti propagandası yapıp genel başkanına methiyeler düzerken, ekranda adının altında “gazeteci” yazıyor. Özdemir, çok kısa zamanda politikacıya dönüşen konuğuna şaşırdığını ima etmekten de geri kalmıyor. Mehmet Faraç da gözümüzün içine baka baka gazetecilikle politikacılığı bir arada yürüteceğini sıradan bir şeymiş gibi söyleyebiliyor. TV8'e bağlanıp, Kürt sorunu konusunda ne kadar bilgili olduğunu, yazdığı kitapların sayısını ballandıra ballandıra anlatıp gazetesinden aldığı ücretle geçinmeye çalıştığını söylüyor... Maaşını gazeteden alacaksın. Parti Meclisi üyesi olarak haber yazacaksın. Ben de okur olarak, “bir gazetecinin” yansız, bağımsız haberini okumuş olacağım. Aptal yerine konulmanın bir sınırı olmalı...”

Yazılarla da yetinmedim. Başta Cumhuriyet gazetesinin bazı yazarları olmak üzere, ilgililere mektuplar yazdım. Açılan yolun çok tehlikeli olduğunu, “yandaş medya” diye bağırانların, “tarafdar medya” yaratmakta olduklarına dikkat çekmek istedim.

Aradan tam dolu dolu yedi ay geçti.

Hiç kimselerden “çıt” çıkmadı.

Cumhuriyet'in Mehmet Faraç'ın iş akdini feshetmesiyle ilgili açıklamasını az önce okudum. Mehmet Faraç'ı Cüneyt Özdemir'in 5N1K'sında izledim...

İki taraf da bana inandırıcı gelmedi. Bilmem size geldi mi?

Bir gazete yönetimi düşünün ki, hem profesyonel politikacı, hem kadrolu gazeteci çalışanına yedi ay boyunca “katlanmak” zorunda kalıyor.

Bir gazeteci düşünün ki, hem parti meclisi üyesi hem kadrolu gazeteci olarak yaşamını

sürdürmekten gocunmuyor ve televizyonlarda bunu açık açık söylüyor. Hele yıllarca çalıştığı iş yerindeki “olumsuzlukları” bugün ortaya dökmesi de ayrıca yaralayıcı. Adama, “bugüne kadar neredeydin” diye sorarlar.

O çok sevdiğim tümceyi yinelemek zorundayım:

“Görüyorsan, içinde yaşayamazsın.”

Ama ne yazık ki, günün modası bu.

Yıllarca içinde olacaksın. Göreceksin. Sesini çıkarmayacaksın, sonra oturup kitap yazacaksın, “Ey halkım bak başıma neler geldi”ye sıvanacaksın.

Dostlar, “mış gibi” hayatlar bir yere kadar.

Mehmet Faraç’ın yedi aylık serüveni “yenilir yutulur” olamayabilir, ama tüm “suçu” da onun üzerine yıkmak haksızlık olur. Yaşananlarda Cumhuriyet yönetiminin tutumunu görmezden gelmek olur.

Son olarak şunu söylemek istiyorum:

Lütfen bu karmaşaya ideoloji kılıfı sarmaya kalkışmayın. Atatürkçülükten, ilerencilikten, laiklikten, solculuktan dem vurmaya kalkışmayın...

Ayıp olur...

umitotan@gmail.com